

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Procne

Citation: Ingemann, B. S.: "Procne", i Ingemann, B. S.: *Procne*, Boas Brünnich, 1813, s. 2.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann05tom-shoot-idm139792953242992/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Procne

Blandede Digte.

P r o l o g.

Hver Sommer der flyver en Fugl over De,
Og quidrer med klynkende Stemme;
Den elskende Yngling, den elskende Møe
Vil gjerne dens Nøst forneeme:
Den flager til dem i Stuen ind,
Og bygger fortrolig med venligt Sind
I Hytten hos Yngling og Pige,
Og nødig den fra dem vil vige.

Den haver de Elffendes Hjem saa hjært:

Der jages den ei af sin Rede,

Og som den før af sin Moder har lært

Den der kan nynne og qvæde;

Der spørges ikke om Rang og Ravn,

Og om den og gior i Huset Gaavn,

Men stundom Elskeren spørger:

Slig Fugl! hvorfor du vel sørger?

Da qvidrer den atter sin gamle Sang,

Da er det som vilde den sige:

Mig denne Verden er alt for trang,

Jeg længes efter Guds Rige.

Da hæver et Sæt fra Unglingens Bryst,

Og selv i hans Elfskøds renesse Lyst

Med Fuglen han kunde ifemne:

Nei, her har vi dog et hjemme!

O! du, som saaner min Procne Tag,

O! her hvad hun til dig vil sige:

"Jeg engang var, for min Fødselsdag,

En lille, uhykkelig Pige;

Na er jeg en Fugl, meer fort end hvid,

Og flyver kun her en stakket Tid;

Gud veed hvor mangen Skjærsommer

Jeg saa til din Hytte kommer.

Modtag mig da, som en venlig Gæst,

Naar i Stuen vemodig du sidder!

Dg lad mig nynne som jeg kan bedst, *

Mens Regnslyet over dig glider!

Naar Solen skinner og Lærken jaarer,

Og naar ved Qvel du i Lunden gaar

Og hører de Rattergale,

Da tier den lyttende Svale."

De tvende Geister.

So Geister har jeg fæstret i mit Indre,
Dj velende var deres Herredom,
Indtil jeg endlig saae den Stjerne tindre,
Som leded mig til Fredens Helligdom.
End søøve de beelt kælsumt om min Lunde,
Men ikke meer jeg følger dem i blinde,
Døg skundom maa jeg standse i min Sang,
Dg løtte til den underlige Sang.

"Kom, følg mig! — svinger Guiten, den hvøde, —
Har du forglemt din lille Værendomsøen?
Er du et meer des samme stille, blide
Naturens Barn, som før hos Moderen?"

Hvad vil du med din Ekse her? o! Daare,
 Hvad vil du her med denne fromme Taare?
 Hvad søger du i Verdens vilde Larm,
 Med denne hebe, længselfulde Barm?

Kom, følg med mig! — paa lette Nøsevinger
 Jeg kagger til den stille Blomsterdal,
 Hvor Lænnen kvæder, Hyrdesøren klinger,
 Og Aftenen hviler, dømrrende og sval,
 Hvor milde Windpust vifte gjennem Skoven,
 Hvor Maanen spejler sig i Sølvroven,
 Hvor dine Barndomsdrømme vandred hen:
 Kom, følg mig hid til mit Arcadien!

Der skal du Kvæts stille Palmer finde,
 Der skal du hvile sødt i Myrthens Lue,
 Der skal du vandre let med din Hyrdinde,
 Og Hunge fro, som Fugl i højen Skye:
 Et der du skal til Verdenslarmen lytte,
 Men jeg skal svæve venlig om din Hytte,
 Og nemme dig hver Barndomsfang igjen
 Om Hyrderne i dit Arcadien."

Saa sang den tit, den venlige, den hvide,
 Den stille Gæst, som ved min Waage sad;
 Men stundom vaagner jeg ved Nønatstide,
 Og løtter ængstelig til et sølsomt Qvad;
 Da hører jeg om Gavlens Stormen tube,
 Det stormer inde, som det stormer ude,
 Weirbanen dreier sig paa Lagets Lind,
 Og Sengen griber voldsomt i mit Sind:

"Saa seer du og kraftløs, som de Andre,
 Og lader Verden tumble som den vil!
 Er det et bedre ud i Natten vandre,
 Og see det store, underfulde Spil?
 Hvor berigt saander man hist i det Vilde,
 Hvor vildt og kraftigt Elementer stride,
 Hvor Usten hulende sin Vinge slaacr,
 Mens Livet rundtom slumrer og forgaacr.

De, følg med mig! og lev imens du lever!
 Hensuk et dine Længsler i et Blund!
 Hvil ligger du saa ængstelig der og hæver
 Ved Hængel i Epasellernes Staud?

— IO —

Kom, følg med mig! ved Nattens røde Lue
 Skal du de hedensfarne Kæmper ssee:
 Paa Stormens Vinger vilbt de fare frem;
 Sees Liv i Død du lære skal af dem."

Saa søes mig, en Stemme paa mig kalder,
 Jeg smiter frem og veed ei selv hørsken,
 Paa Sjælens Øye Midnatstangen falder,
 Og Stormen hufner spottende: hørsken?
 Ha! røv mig fort — jeg raaber — i det Nide,
 hvor vilbt og kraftigt Elementer stride,
 Føer mig til Kamp for Evigheden fort!
 Jeg vil ei længer sove Livet bort.

Men af! da lyder det som haanlig Latter,
 I Stormen fare Heltogehjter hen,
 Kun deres Slaggeform mit Øye fatter,
 I Støvet serafuld jeg afbilder den:
 Hent haver sig mod Hedenold mit Hjerte;
 Men døbt jeg føer kun min egen Smerte,
 Iaa ser det Grøve smuldre i sin Grav,
 Mens Livet kun det smaaligt ridler af.

— II —

-- Dog tier den igjen den Møst, som vakte
 Til døde Længsler den henfjunkte Aand,
 Da griber atter Fredens Engel segte,
 Og blidelig den vidtstrakte Haand,
 Og over Heltgrave han mig leder
 Til Christi Kors, og høye Psalmer quæder,
 Jeg smær Blodet paa min Frelser's Dyrst,
 Og føer stille Kraft og salig Trost.

Og vækket mig igjen ved Midnatstide
 Den dunkle Geist med vilb, heroisk Sang,
 Og seer jeg Hedningslyggerne fremstride,
 Da toner som en Storm min Harpeklang;
 Men ei det stormer mere i mit Indre;
 Thi jeg har seet en større Stjerne tindre
 Paa Himlen, over Gravene i Nerd,
 Gud sine Stjerner som nedfaut i Jord.

Nu Haard i Haand de toende Geister soave
 Durtling min Tinding hvor jeg vandrer hen,
 Ved Døel, naar høine Veisharver have,
 Ved Hængeal, naar Døde gaar igjen;

Dg Nylens Ektrig og Nattergalens Klukke,
 Dg Stormens Hvin og Kjørlighedens Sukke,
 Melodisk smelte sammen for min Vand
 I Verdens høre Panharmonicon.

Dg træstlig med min Harpe jeg fremtræder,
 Dg sjunger med den Væst, som Gud mig gav,
 Om Livets Savn og om det's stille Slæder,
 Om Blomsterne paa Hedenoldets Grav;
 Med milde Taarer vil jeg dem bedrøge,
 Dg blidelig skal Digterhaanden vugge
 Den Sjungende, langs med en effet Strand,
 Til mine Geisters fjerne Fjeldland.

Athene blandt Kunstene.

Athene stod i Nelpomenes Hal,
 Dg saae med Trød fra Graven Geister stige,
 Opmanede af underfulde Ekfolck,
 Dg virkelig vere sig i Konstens Rige,
 Dg Hjønnere, end de paa Jorden gik,
 Henover Idealisk Jord de svæved,
 Dg stoltere var Heitens Blik,
 Dg hener Cothurnen Kampen hared.
 Men al! som Gjenfærd svandt de hen
 De høre Vænder fra de souadne Dage,
 Dg mindeløst henled Kunstneren,
 Kan tomme Navn der af ham blev tilbage.
 Da svalmed i Gudindens Arm
 Et Demodochus: "o! Konst, maas du alene

Blandt dine Søstre, barmhjertig og arm,
 Med Himlen stræbe uden Rantallene?
 Hoi er dit Vært et flygtigt Spil,
 Et Boebiffers Blik af det Gudsdommelige?
 Al! forbigående du kun os vise vil,
 Al! du er først blandt det forgængelige.”

For Scenen rulle Døddet ned,
 Hun vandred bort den graubskende Gudinde,
 Og tænkte: hvor er Kraftens Evighed,
 Naar ei den lever i sit Setersmunde?
 De saac hnu under fattigt Skur
 En Maler staae med Penselen i Haanden,
 Afbildende den evige Natur,
 Hvor herligst Skjønhed slutted sig en Haanden,
 Og hvad der i det fjerne Digt
 Paa Jorden Stort og Ypperligt sig haved,
 Hvad Kinos Griffel rised dybt, men kold,
 Ved Konstens varme Trykshaand opleved;

”O! du — udkred Gudinden glad —
 Du skal forevige det Svundne og det Døde,

Dg der hvor Skalden kun en Gravsaug spad,
 Skal Døet evig Sjæl og Skjønhed møde.”

Men see! et gammelt Malerie
 Paa Væggen hang, af Tid og Nøg udsejlet,
 End vidnede de store Træk deri
 Om Mesterhaanden, som man uvis gjætted;
 Da mørkedes Gudindens Blik:
 ”Har ogsaa her forgængelighed hjemme?
 Hvormangent herligt Vært forgik?
 Det Herligste skal Støvet engang gjenme.
 See! Glemselsormen overalt maa boe,
 See! Lidens Haand opløser alt det Bundne,
 O! Konstner hvor kan du saa se,
 Saa rolig de afbilde det Forsvundne?
 Dit Billed og forsvinde maa,
 Af Dagen skal de skjøne Farver falde,
 Ellidst kun Omrids skal tilbagestaae;
 Men hvo skal det bortfjættede gjenkalde?”

Demodig Lærkerinden freer
 Ind i en Billedhuggers Bolk,

Hvor Konsten aanded høre Liv i Steen,
 Og skabte Guder selv, med Guderne fortrolig:
 "Dit Værk, o! Konstner, kan bestaae,
 Du virker dog for Evigheden!"
 — Men se! en kunstet Marmorand der laae,
 Og vidned om Forjædeligheden.

Da rullede en Taare heed
 Paa Guderbilledet, og sultende Athene
 sig satte paa Ruinen' ned,
 Og stirred længe paa de kunstet Stener:
 "Hvad er det vel jeg søger for?
 Kan det tilintetgjøres, som er blevet?
 Er Kraften evig ei, hvor den er stor?
 Og kan dog Anden dde, hvor den har levet?
 Lad Formen kun forsvinde og forgaae!
 Ideen er jo ei til Formen bunden:
 Hvil maa usynlig selv bestaae,
 Og hvor den var, her er den ei forsvunden.
 Guddommelig den evig svæver om,
 Hvor engang den guddommelig sig rørte;
 Dens Lid var ei forjædelig og tom,

Forbi dens Værk til denne Verden herte.
 Lad det end smidre i sin Grav!
 Af Graven selv skal heilig stige
 Den Genius, som engang Liv det gav,
 Og virke fort i det Uendelige.
 O! strøb da Konstner! strøb kan du,
 Hvorhen din Genius dig leder!
 Du stræber ikke for et ångtigt Liv,
 Du virker — gennem Evigheder.
 Selvs naar dit Navn er længst forglemt,
 Og naar dit Værk ei meer paa Jorden findes,
 Din Guddomsnøj er troelig gjemt,
 Og blæser der, hvor du ei mere findes.
 Og andre Værker skal fremstaae,
 Med større Glimt af det Guddommelige,
 Og større Værker skal — forgaae,
 At større — fødes kan i Konstners Nage.

F i f f e r n e

Δεῦτε ἐπίτω με, καὶ ποίω ἡμᾶς ἀδελφὰς ἀνδράσιν.

Fæst.

So fiffere gange med Garn i Haand
 Ved gullixiffe Bølge,
 I Sindet de føle den Kraftens Mand,
 Effjendt Verdensstrømmen de følge.

Er Hermod's Bugge ei Vandens Grav?
 Nei, kan far de fattige Sjæle,
 Vel søge I Føde i dyben Hav,
 En Stand I fer Livet maage trælle!

Men Sjælen er ei til Eraldem fød,
 Det kan I fuldtvel fornemme,

Dg Livet trænger ei hiot til Brød,
 Saa hvidsker den høyers Stemme.

Seel mens de kaste det Gatu i Fjord,
 Dg Fiske paa Stranden opdrage,
 De mindes saa mangenet Trostens Ord
 Om lyse, kommende Dage:

O! saubelig, Liv det vist ikke er
 At aande og nyde og sove,
 Dg Menneskets haver vist større Værd,
 End Dyrcts i blaallige Bove.

U! Hjertet fædse saa hungrikt er,
 Dg Sjælen kan vi ei mørte,
 Hia salige Føde er sikkert nær,
 Som heilige Skrifter forjætte.

Dg mens de tale og følelæ saa
 Med Fiskegarnet paa Strande,
 De see en Vandrer ved Bredden gaac,
 Forbanset Mændene staaende.

2 2

Den Vandrers kraaler saa klar, saa hvid,
 Som Lyset fra himmelske Jone;
 Hans Blik er Fremhed, hans Læber blid,
 Som Davidsharper mon tone:

Hvi gange J her ved de Bover klad
 Og Havets Slægter forfølge?
 O! lad dem leve, o! lad dem gaae
 Utsafelig i qvægende Bølge!

Men følger mig til det store Hav,
 Hvor Bølgen Fjerdømmelse hedder!
 Der skal J opdrage fra evige Grav
 Dets Slægter til salige Bredder.

Og Hifferne lægge det Garn paa Strænd,
 Og følge den helige Vandrers,
 Andægtig de følge den fromme Mand
 Og spørge et hver han henvænder.

G r a v e r n.

(Romance.)

—
 Hvad gjør du her saa stille?
 Du Dindig med de hvide Haar!
 Hvi graver du saa stille
 Paa gamle Kirkegaard?

Hvi skælver du saa saare?
 Hol glubder paa din blege Kind
 Den hemmelige Taare
 I klare Maanedkin?

--- "Jeg for de Døde graver,
 Jeg græder for den tabte Sjæl,
 Mens Drønen sagte gaavet
 Paa Jyrrerikens Hæl.

Og medens Maanen spæder
 Sit Lys paa dunkle Kirkegaard,
 Jeg til en Morder reder
 En Seng i Christenjord.

Her maatte han ei sove
 Vag Muren hos den fælle Hjord,
 Men i de vilde Skove,
 I uindviet Jord.

Men — Gud mig det forfæder —
 Jeg grav ham her en Grav i Lou,
 At! hvad gjør ei en Fader
 For sin forlorne Søn?”

--- Din Søn bet var, du arme,
 Ulykkelige, gamle Mand!
 -- ”O! vil du dig forbarne,
 Et stille, Vandringsmand!”

-- Jeg skal ei spørge mere:
 Her vil jeg stille staae og see.

Fred med de Døde være!
 Fred med de Levende!

Hvad nærmer sig saa stille
 Hift gjennem aabne Kirkeport?
 See! Maandens Straaler spille
 Paa Lysten lang og sort.

Lo tausé Mand den drage,
 Men Hvo er vel den Pigetil,
 Som hieftet staaer tilbage,
 Saa bleg, saa fælsom mild?

Hun bandser og hun larmer
 Blandt Gravene saa lykkelig:
 ”At heilige Forbarmer
 Luise! er det dig!”

Lad bog i Fred den Døde!
 Du følger han dig aldrig meer:
 Han sonet har sin Døde,
 Selv faldt han i sit Sværd?”

Saa beder gamle Fader;
 Men Vigen hører ei hans Bøn:
 Hun Graven ei forlader,
 Og ei hans døde Søn.

Hun svinger og hun græder,
 Hun bandfer og hun stille staar,
 I Luften Vinden foreder
 De lange, sorte Haar.

Afsindig vil hun rive
 Af Kisten bløde Linder ud,
 Og ham i Døden stoe
 Et Kys dog fra sin Brud.

Al i svingende ~~hans~~ falder
 I Graven ned blandt Dødingheen,
 Vindt hule Hjærtskaller
 Staaer aldrig op igjen.

Nu bandfer hun ei mere,
 Forfarret ei de Dødes Fred,

Vil hos sin Brudgom være
 I Graven dyb og bred.

Nu Viften er tilende:
 Sov, blege Brudgom, hos din Brud!
 Din Svand kan Jagen fiende,
 Og demme uden — Gud!

Grød ei saa bitter Laarer!
 Du Fader med det tunge Sind!
 Hvem Frelseren udklaarer,
 Gaaer blandt de Frelste ind.

Lad os fra Graven vandre!
 Du Lidning med de sorte Haar!
 Og sælges med hverandre
 Fra gamle Mærkegaard!

Kloster - Løftet.

(Romance.)

Lucianas sønne Fader

Daandefald med Liver stred,
Sukkende: min Gud! forlader
Du din Tjener uden Fred?

Datteren med Taarer vøder
Gubbens matte, hvide Haand,
Dødens Engel til ham træder,
Ninker 'ad den trøtte Mand.

Pigen knæler og udbreder
Armen mod Himmels Blaa,
Og om Haabets Kunte leder
Øyet blandt de Stjerner smaa.

"Jesu Moder! i det Høye"
— beder hun med karlig Troe —
"Kan min hede Taare løye
"Magter, som seroven boe;

"Kan du Dødens Skalk bortdrage
"Fra den blege Dødings Mund;
"Lag da Moder! — mine Dage,
"Lag min forte Levestund!

"I dit Kloster vil jeg vandre,
"En indviet Himmels Brud,
"Til vi samles med hverandre
"Fader, Datter — hos vor Gud."

Pigen sang. Guds Moder smilede
Huld til Taaren, som bearandt,
Og fra Gubbens Leie led
Dødens Engel — og forsvandt.

Dødingen sit Hoved hæved,
Høst sig Hjertet i hans Barn,

Dg af Glæde Pigen hæved
I den frelste Faders Arm.

Luciana from opfylded
Laster, som hun gav sin Gud,
Dg et helligt Elsk indhølet
Snart den Høime Himmelbrud.

Gud var Prøvens Tid et omme;
Pigen i sin Celle sad,
Saae den store Tine komme,
Dg til Rosenkrandsen bad.

Stille, andagtsfuld hun sidder,
Duffer indet Jordstø meer;
Men ved Gitteret kaaer en Klidder,
Lanet til det tunge Svoerd.

Lange han paa Pigen kuer,
Mores underlig beryeb;
Dybt tindrer, Hjertet luer,
Løben stammer: Kjærlighed.

Luciana Dybt hæver,
Seer en Taare paa hans Kind,
Hører Ordet — rødmer — hæver,
Dg gaar dybt i Selten ind.

--- Brudefesten var forhaanden,
Virak duffed, Søstre kvad,
Dg med Nievand i Haande,
Herrens gamle Tjener bad.

Bleg, i lange, sorte Klæder,
Stirrende i Natten ud,
Vaklende til Nitret træder,
Anger Pigen for sin Gud.

Sagte vistes Aftarskammen,
Eeden lodet hellig — svagt,
Søstrene istemme: Amen
Jesu Bænd! det er faldbragt.

Luciana Dybt hæver,
Jugns Taare meer deri;

Men i Kirkens Høveling søver
Læs en Pillegrim forbi.

Som en Skygge han forsvinder;
Haand paa Hjertet, med sin Stav
Saaer han, medens Maanen skinner,
Dybt — Lucianas Grav.

Carl den femtes Sang i Dødkisten.

Ding, dang, Klokkelæng!
Før mig til de Døde!
Løb mig under Væn og Sang
Sove Sønnen, dybt og lang,
Paa de Volkres bløde!
Ding, dang, Klokkelæng!
Før mig til de Døde!
Jeg en Koning var engang,
Niger mig adløde,
Mig en Verden var for trang,
Nu er Kisten mig for lang;
Ding, dang, Klokkelæng!
Før mig til de Døde!

Tys, tys, sagtelig!
 Styr ei mine Dromme!
 Lad mig leve lydelig!
 Lad mig glemme Jorderig
 Og mit Kongedomme!
 Tys, tys, sagtelig!
 Styr ei mine Dromme!
 Ingen mere nævne mig,
 Ingen mig berømme!
 Seer I ei, jeg ligger lig?
 Er dog ei i Himmerig - -
 Tys, tys sagtelig!
 Styr ei mine Dromme!

Fort, fort, før mig hen
 Til mit Sovestammer!
 Lad mig hvide mine Been
 Helt, hvor under Hvalstungen
 Dødsanglampen flammer.
 Fort, fort, før mig hen
 Til mit Sovestammer!

Verdenskronen tag igjen!
 Den er tung af Jammer.
 Jeg kan mere ei bære den,
 Den er blodig — vaff den reen!
 - - Fort, fort, før mig hen
 Til mit Sovestammer!

Tys, tys, und mig Noe!
 Und mig Noe i Graven!
 Aldrig var jeg siælefro,
 Aldrig havde Hjertet Noe
 For de Dromes Gnaven;
 Tys, tys, und mig Noe!
 Und mig Noe i Graven!
 Dromen eene følger troe
 Konningen som Slaven,
 Dromene i Hjertet boe,
 Gnavne løst, gnavne fro.
 Tys, tys, und mig Noe!
 Und mig Noe i Graven!

Kom, kom, Mægtige!
 Til min Fyrrøstige!
 Kommer hid! og I skal see
 Ham, som mellem Kongerne
 Jorden mægtig priste.
 Kom, kom, Mægtige!
 Til min Fyrrøstige!
 Han, som har de Kroner tre,
 Han, som kunde vriste
 Sceptret fra den Stærkeste,
 Kæmper nu — oi Wee, oi Wee,
 — Kæmper nu med Ormeene
 I den snevre Kiste.

Ding, dang, Klokkelang!
 Lad med Fred den Døde!
 Lad ham under Ven og Sang
 Seve Sønnen dyb og lang
 Paa de Vølfsire bløde!
 Ding, dang, Klokkelang!
 Lad med Fred den Døde!

Der en Kønning var engang,
 Vilger ham adlade;
 Verden var ham før for traug,
 Nu er Kisten ham for lang.
 Ding, dang, Klokkelang!
 Lad med Fred den Døde!

Ridder Loggenburg.

(Efter Schiller.)

”Ridder! jeg vil ikke Eder
 Som en Søster tro;
 Ei om anden Elfskov beder,
 Har I hjær mit Noe!
 Vil I ei mit Hjerte saare,
 Dølig kom og gaae!
 Ederø Høes stille Laare
 Kan jeg ei forstaae.”

Han det hører, og forstummet,
 Bløder i sin Harm,
 Siver sig med heftig Nummer
 Af den Elfskes Arm,

Kalder sine Mænd saa vide
 Paa den Sveitjerkyll,
 Gaaer for Christ Grav at græde,
 Kerfet paa sit Bryst.

Store Gjærninger der øves
 Hise ved Heltens Arm,
 Landsker brydes, Skjolde kløves,
 Fienden flyr hans Harm.
 Loggenburgernavnet kjænder
 Christ og Muselman;
 Men det søge Hjerte brænder,
 Ei det læges kan.

Og et Mar han det fordrager,
 Ei en Time meer,
 Noe han aldrig sig tillæger,
 Gaaer fra vilden Hær;
 Snekken breder sine Vinger
 Ud fra Joppes Strand,
 Hvor den Elfske aander, — bringer
 Snekken ham iland.

Dg til hendes Borg han vanker,
 Der han staaer ved Nat;
 Med sin Grav den Pilgrim banker,
 — Porten aabnes brat;
 Og en Stemme raader: "Nidder!
 "Den I søger her,
 "Hun en Himlens Brud os heder
 "Mellem Helgener.

"I den stille Celle beder
 "Agnes for jer Nes,
 "Hun vil sæbde elfte Eder
 "Som en Ester tre.
 "Al I ei den Fromme saare,
 "Rolig bort I gaar!
 "Ebers Høes hede Laare
 "Kan hun ei fortaar."

Og for evig han forlader
 Sine Fædres Hal,
 Seer ei meer de Pantferplader
 I den Nidderfal;

Ned fra Loggenburg han stiger
 Som en Pilgrim arm,
 Senses, ubekjendt bortviger,
 Korfet paa sin Varm.

Og en Hytte han sig bagger,
 Hvor ved stille Lac
 Gjeennem dunkle Vindesfygger
 Klofret sorgfuld saar;
 Det han sad, den stille Laaler,
 Haabed paa sin Gud,
 Ventende fra Mergneus Straaler
 Til de sintes ud.

Hele Timer kan man tælle
 Mens de Monner sang,
 Stiret paa den Elfkes Celle
 Indtil Vindvet sang,
 Til det elfke Billed rolig,
 Som en Engel hvid,
 Svæved, med sin Gud fortrolig,
 Gjennem Dalen blid.

Fro han da til Holle stunded,
 Elumred trofelig hen,
 Og ser Solen var oprundet,
 Sad han der hjen,
 Og saa sad han Aar og Dage,
 Mens de Monner sang,
 Wenteb stille uden Klage,
 Indtil Vinduet klang.

Til det sidste Billed rolig,
 Som en Engel hvid,
 Soaved, med sin Gud fortrolig,
 Gjennem Dalen hvid.
 Og saa sad han engang stille,
 Bleg ved Morgenrød,
 Saae paa Vinduet med det milde
 Afsyn i sin Dod.

Karbye Kirkegaard.

(Helliget min henfarnne Broders Søvn Ingemanns *)
 [Hufemmelse.]

Τι ἔστρετε τὸν ψάλτα μετὰ τῶν νεκρῶν;
 L U C A S.

Hjt, hvor Kirkenuren hegner
 Om de Dodes Fred,
 Hvor det sorte Kors betegner
 Fremme Christiænes Huilested;
 Der en liden Græstærø gemmes
 Praefri, uden Bautaften,
 Mellem Hjordens trætte Lemmer
 Sjælehjrdens Been.

*) Han var Sognepræst i Karbye, og ligger der
 begravet med sit eneste Barn i Armen.

Fremmed Vandringemand heniler
 Ud den Kirkeste,
 Spørger ikke, Hvo der hviler,
 Vænder told den Grav forbi;
 Vegt dig Vænder! du ei træder
 Græsjet ned med ublid Fod,
 Hvor det stille Savn begræber
 Hyrden, frem og god.

Men hvis dog en Fremmed spørger:
 Etg, hvi staaer du her
 Blege Yngling! taus og sørger?
 Hvem har du begravet her?
 Da skal Laaren i mit Øje
 Vidne vemodsfuld og klar,
 Mens jeg stuer med det Høve:
 Det min — sidste Broder var.

Dg den Fremmede skal høre
 Hyrdens gode Navn,
 Dg jeg skal hans Hjerte røre
 Ved mit stille, tunge Savn;

Men naar Laaren er hentunden,
 Skal jeg komme seo ihu:
 Hvad du var i Prøvestunden,
 Hvad dit Stal er nu.

Her du stod, en Blomst paa Heden,
 Sjælden, fien, og stor,
 Spirende for Enigheden,
 Faldet den paa Jord:
 Stormen havde Freet haaret
 Fra et fremmed Land;
 Til et Himmeltræe udkaaret
 Faldt det her i Sand.

Derfor var det, Blomsten duffet
 Sig saa vemodsfuld,
 Derfor den i Stormen faldet,
 Sant i sorten Muld.

Men — jeg veed det — Muldet daffer
 Kun det faldne Løv,
 Dg en Cherub Blomsten vækker
 Hertil af sit Støv.

Dg høert Nat, naar Vaaren kommer,
 Med de Blomster smaa,
 Naar den milde, varme Sommer
 Dver Gravene mon gaae;
 Da skal venlig og fortrolig
 Blaa Hjærminder slunge sig
 Broder! til den snevne Solig,
 Hvor du hviler dig.

Dg i Kirkens stille Skjage
 Stal en Lille groe,
 Dg med barnlig Ufkyld smykke
 Hytten, hvor de Gode boe;
 Hvor Ufkyldigheden hviler
 Tryk ubi sin Faders Arm,
 Dg i Døden til dig smiler,
 Langt fra Verdens Larm;

Der skal Fredens blide Engel
 Venlig sætte sig,
 Viste med sin Lillestængel,
 Mens du sover fedelig;

Dg naar Aftenluften sønder
 Gjennem Gravens Blomster hen,
 Døer Lillien sig, og bøver,
 Holdsker Engelen:

"Fred med Herren! Fred med Eder,
 Som han havde kjær!
 Et i Graven om ham leber!
 Eders Ven er ikke her.
 Søger ikke blandt de Døde
 Ham, som lever evig hist!
 Græder ei! I ham skal møde
 Fro hos Jesum Christ."

Den hellige Green.

(En Legende.)

Efterat Synden var kommen ind i Verden formedelst et Menneske, og Døden formedelst Synden, traadte Livets Engel en Dag for den Almægtiges Throne og sagde:

Hver! du bød mig med Falken i Haand at føre de Sjæleiland, som strandte paa mine Kyster, og jeg har adlydt; men se! en anden Land, stærkere end jeg, bortriver atter de Ulykkelige, naar de i Nøden klynge sig til hinandens Bryst; alle vegne staaer han med mørkt Mafon, og bortskræmmer den flakkede Slæde; og min Falkel udpuser han, som en Rattens Storm, og i Mulmet fører han dine ærne Sjæle over fremmede Bølger, langt bort i det uvisse Fjerne.

Smilende hørte den Allgode Engles Tale, og sagde:

Døden er min Tjener som du, og udøver tro sit Herres Villie; men mørk staaer han i Forgængelighedens Land, den gode Engel: thi den blige Synd er hans Forslænger, og med Taarer modtages han af Menneskens Børn. Grædende blev de henkastet paa de nøgne Bredder, og Børnene græde atter, naar en alvorlig Ven løfter dem fra Jorden, og bærer dem til deres Fader. Dog — det vide de ikke, og derfor stirre de frygtfuld mod det ubotjendte Fjerne; men jeg vil give dem et Tegn. Livets Engel gik du til det gamle Paradis! bryd en Green af det evige Livetræ, og plant den i Forgængelighedens Land, at dens Duft kan vederqvæge de frygtfulde Sjæle!

Saa talede Herren og Engelen adlød. —

Endnu staaer paa Jorden den hellige Green, og naar den vades af de Frommes Taarer, dufter den usigt i paradisiisk Bellugt. Religion have Menneskene kaldt den, og i Sorgens og Dødens Stund vederqvæger den Sjælen med Duften af det evige Livs Blomster.

E d v a r d

[en Føtst-Ballade efter Herder.]

Hvi er dit Glavind saa blodrødt vel?

Edvard, Edvard!

Hvi er dit Glavind saa blodrødt vel?

Dg du gaaer saa forrigfuld her? — D!

D! jeg har slagen min Falk ihjel,

Moder, Moder!

D! jeg har slagen min Falk ihjel,

Som den har jeg Ingen meer. — D!

Din Falk haver ei saa rødt et Blod,

Edvard, Edvard!

Din Falk haver ei saa rødt et Blod,

Velkend mig det frit min Søn! — D!

D! jeg har dræbt min Sønger god,

Moder, Moder!

D! jeg har dræbt min Sønger god,

Dg den var saa stolt og skjøn. — D!

Din Hest var gammel, den døde vist selv,

Edvard, Edvard!

Din Hest var gammel, den døde vist selv,

Dig trykker en anden Nød. — D!

D! jeg har slagen min Fader ihjel,

Moder, Moder!

D! jeg har slagen min Fader ihjel,

Dg vee mig vee! han er død. — D!

Dg hvad vil du nu vel gjere for Nød?

Edvard, Edvard!

Dg hvad vil du nu vel gjere for Nød?

Min Søn! du mig Mere tilfaae! — D!

Vaa Jorden ei holle skal min Jod,

Moder, Moder!

— 50 —

Haa Jorden ei hulle skal min Fod,
Over viden Hav vil jeg gaae. — D!

Hvad bliver der saa af din Gaard og dit Huns
Eduard, Eduard!

Hvad bliver der saa af din Gaard og dit Huns
Saa herligt og kjent at see. — D!

Det lader jeg staae til det synker i Grund,
Moder, Moder!

Det lader jeg staae til det synker i Grund,
Vil aldrig mere det see. — D!

Din Hustru, dit Barn, hvad bliver der af dem?
Eduard, Eduard!

Din Hustru og Barn, hvad bliver der af dem?
Naar du over Havet er. — D!

Verden er stor, lad dem bette sig frem!
Moder, Moder!

Verden er stor, lad dem bette sig frem!
See seer dem aldrig meer. — D!

— 51 —

Men hvor vil det med din Hjar Moder gaae til?
Eduard, Eduard!

Al! hvor vil det med din Hjar Moder gaae til?
Min Son! hvor vil det gaae til? — D!

Forbandelse med dig! og Helvedes Ild!
Moder, Moder!

Forbandelse med dig, og Helvedes Ild!
Lhi du, du har raadt mig dertil. — D!

K o s e n r a n d s e n .

(En Begænde.)

Da Abel vandred ind ad Himmelens Port med Taaren paa sin blege Kind, og de gule Loffer dryppende af Blod, da traadre Englene forfærdet tilbage, og den Ene sagde til den Anden:

Se! det første Menneske, som betræder vor evige Bolig, han drypper af Blod, og hans Broder var hans Morder. Er dette den Slægt, som er bestemt til vor Himmel?

Dg de gode Engle taug. Men Djævelen loe i sin Afgjærd.

Da knælede Abel for Guds Nafn og bad:

Herre! du modtog mit barnlige Offer, hør nu min Bøn! Naade, Fader! Naade for min ulykkelige Broder!

Dg Cheruberne stundede ved den Fremmes Bøn. Men den Evige taled:

Sen! stor er Naaden i Himlen, men stor er og Broden paa Jorden; spørg ikke hvad der er størst! Men kom hid, du gode Hyrde! du var tro i det Lidet, jeg vil sætte dig over det Større. En Hyrde skal du werde for de Fortabte, som atter finde Veien til den evige Naade.

Dg Herren lagde sin Haand paa hans Hoved og velsignede ham. Da faldt Taaren af Abels blege Kind, den nedenskede paa Jorden og blev et Baand af gladsunde Perler. Dg Blodet i hans Loffer neddroppede ogsaa paa Jorden og blev en Krands af evige Roser. Dg seel Cain, den angersulde Søn, gik forsvundet i Matten og vovede ikke at læste sit Hoved mod Himlen, og vovede ikke at bede til sin Gud; men han senderrev sine Klæder, og trabskede Kjødet af sine Kinder og hylede. Da saae han paa Jorden den undesulde Krands, og han tog den og gjemte den ved sit bløende Hjerte. Dg han saae Igelstedes Perlebaandet og tog det og hang det om sin neddroppede Hals. Dg hans Gulvare tresold saa mange som Roserne i Krandsen, og hans Taarer tilfold saa mange, som de gladsunde

Perler. De sølte han sig underlig styrket, og han løstede sit Hoved fra Jord, og see! en Hyrde stod for hans Øre i straalende Klæder, hans Maske var front og blidt som Abels; han pegede med sin Stav mod Himlens Stjerner, og forsvandt.

Da var det som om en Sten faldt fra Spinderens Hjerte, og han vendte sig træstig til sin Gud og bad.

Dg han byggede sig en Hytte i Skoven, og levede et stille og bedfærdigt Liv, og saae intet Menneſte siden.

Dg Cain døde og sank i Muld; men hans Konfrands blev tiltage paa Jorden. Den gik fra Slægt til Slægt, og frelste mangen Synder fra Fortvivlelse; thi Abels fromme Mand søvned over den og hævdede Sjælen til Gud ubi Venner. I Eremitens Hytte og i Klosterets censomme Celle blomstre endnu hine himmelskaldne Roser; og selv den klodige Synder tør bede til sin Gud, og den Fortrætte søge Veien til den evige Naade.

Veiviserinden.

En himmelsk Mær gaacr i et dunkelt Land,
Hvor fremmed Vandrer vilbes, smægter, græser;
Men hendes Fækkel Veien ham opløser,
Hun lodfer ham med underfulde Vand.

O! Sig, sig hvor øie du af Silden?
Hvor tændres Fækkelen? hvor brænder Ilden,
Den Jordens Malm ei fækkle kan?

Vild og forstaae det, Wandringsmand!
Den Ild, som brænder allevegne,
Det Væld, som vandt fra Lysets Egne,
Dg svinder ei i dunkle Land,
Eet Element de ere hisset,
Hvor hiin fortærer Sandseparadiset,

Dg dette flakker Frygtens Helvedbrand,
 Blid og frelsare det Vunderingsmand!
 Den Visdom som fra oven rinder,
 Den Kærlighed, som evig ei forsvinder,
 Er eet vdi den store Verdenshaand.
 I dem skal Maaden lertret leve,
 Dg uden selvsøgt Haab og nedrig Froat sig have
 Ell' Lyset ved — Oplysning's Haand.

Mattvandrerinden.

(Romance.)

Elna gaacr i sin Faders Berg,
 I sorte, flagrende Klæder,
 Hun søndt at kjæle dyt Hjertesorg;
 Men aldrig hun sulker og græder:
 Hver Dag hun vinder som Dug for Sol,
 Hun ser det og smiler med stille Taal,
 Besvaret den Moder sit spørger:
 "Elsk Datter! hvorfor du serger!

Hvi er dit Høe saa søgt saa maad?
 Hvi er dine Kinder saa blege?
 Dg hvor er din Gang hver Midnat!
 Naar Sovn dit Legem skal svæge?"
 "Al! Moder, jeg elsker ei Dagens Lyd;
 Men Natten er mig saa vakkert tyd,
 Dg gaacr jeg ved Midnatstide.
 Dg ser paa de Stjerner Kilde."

"O! vogt dig, Stjernen er vist ei blid,
Som Pigen's Hjerter besværer;
Dg Maaneskinnet gjør Rinden hold,
Dg Midnatsstaagen udtærer."

"Lad tages Legem, lad blegne Kind!
Men fød er dog Stjerne og Maaneskin
Da Kisten haver jeg funden,
Som du duffer i Midnatsfrunden.

Den Moder sukker, og tier qvart;
Men vil sit Forkæt forfølge;
Ved Nat hun Pigen bortvandre ser,
Saa sagte hun efter mon følge.
Vag Haugen ligger en Kirkegaard,
Didhen den sørgende Pige gaar,
Vag Kistemuren fortsætter,
Den Moder det stuer og bærer.

I Natten løser en Marmelsteen,
Til Stenen den Pige vil venter:
"Strat op, min Elskede! kom, min Ven!"
Paa Gravet hun søgtelig banker.

Strat revner Stenen, og underfuld
En Dødnings stier af sorten Muld;
— "O! hellige Christ! dig forbarne! —
Hun synker ubi hans Arme.

Hun læner sit Hoved op til hans Brøst,
Læt Læter med Læder sig møde,
Dg Pigen beusmelter i rødfornne Lyst,
Dg klunger sig fast til den Døde;
Paa Graven de sidde som Brudgom og Brud,
Dg kvikke saa sagte i Natten ud:
"O! Yngling, naar vil du modtage
For evig din elskende Mage?"

"I Morgen Pige! du vorder min Liv,
Saa skal jeg dig evig omarme;
Dvi nu har jeg drukket dit sidste Liv,
Udføet din sidste Varme."
Ved Kirkegårdsbæren den Moder staaer,
Dg arser og hører de Radselsord,
Hun klegner og styrter til Jorden,
Som fund af Himmelsens Orden,

"Af! heed for din sondige Sjæl en Bøn!
 Heed Barn! og hør med din Moder!
 O! see dig Dødsfug! — du est min Søn,
 O! Dotter, det er din Broder."
 Den Døde hører det Angestkrig,
 Og bleg og langsom han hører sig:
 "Tie stille Moder! tie stille!
 Et Blod kan Sjæle abskille,

Paa Jorden gjælder det store Bud;
 Men ikke i Andernes Nige,
 I Døden værde vi Bøddigom og Mund
 Hos Gud samles Lige med Lige.
 Gaf hjem, og tag din Dotter ved Haand!
 I Morgent samles vi Mand med Land,
 Karvel — her Hæverne gale,
 De Døde til Graven de falde."

H a r p e r n e .

"Saa mange være kan et folksomt Hjerte,
 Naturens Helligdom udgrændse Kaa:"
 Hvil nogen Skjald os denne Blisdom lærte,
 Saa veed jeg vist, han gammel var og graa,
 Saa veed jeg vist, han aldrig vilde stamme
 Den glidne Stræng til søde Toner meer,
 Naar Isd han i sin Erandskning kunde glemme,
 At Toner meer end — selve Lyset er;
 Lyl er det stort og herligt end, at hve
 Dybt i Naturens skjulte Helligdom,
 Hvad er dog Lysets Glæde mod Hjertets Luc?
 O! uden den er selv Naturen — tom.
 Ja der er Meget i Naturens Nige,
 Som Varden nødtig fræet alt for grane,

Lad ikke ganske hellig Stumring, vige!
 Thi da er mangen hellig Drom — kun Taal.
 Etig Skjalden ei, at Efoven kun er — Træet,
 At Hjertet kun er usfelt — Kjød og Blod,
 Et der er ingen Sylpher, ingen Leer,
 Et — Luft hans Himmel er og — Vand hans Graad!
 Thi da vil ei "Drøden mere ryste
 Sin grønne Lof i Aftenkumlingen,"
 Da er det Skygger kun, hvorfor han gyste,
 Hvorved han studsed, — klæsed, — reves hen;
 Da vandte ingen Væsen meer foroven,
 Da lyser Kromhed ei fra Stjeruerne,
 Da taler Almagt ei i Skyfartoven,
 Da smile Engle ei i Drømmene.
 Lad ham end see den evig Hjemme Orden!
 Lad ham forbausset ved sin Widen staae,
 Forlednet, som et Himmelstjeld paa Jorden —
 Men Harpen kan han aldrig mere staae.

Der var engang en trofast Efferinde,
 Men Graven favned hendes blege Ben,

Dog tit hun menne ham vemodig minde
 Ved Haryens Klang i Afsendværlingen;
 Og i en Aftrog Venens Harpe standed,
 Og gjengav hendes Længsels Melodie,
 Og Emil i Pigens stille Graad sig blanded,
 Naar hun fornem den søde Harmonie;
 Hun troede, at den Efters Mand nedsvæved,
 Uhyelig, ved sin Piges Klagekjang,
 Og fastelig henover Strangen hæved,
 Og aabenbared sig i Gjenlydsklang;
 Og hun var lykkelig ubi sin Smert,
 Dog stakket kun; thi at en Vilssing kom,
 Som ikke rørte noget sølsomt Hjerte,
 Men grubled i Naturens Helligdom.
 Han vidste Alt naturlige at forklare
 Af Consonstens sande Theorie,
 Han maatte strax sin Vilssdom aabenbare,
 Og Pigens søde Dromme var — forbt:
 Et var det meer den Efters Mand, som rørte
 Forladte Harpe søbt i Stumringen;
 Livløse Stranges Samklang kun hun herte,
 Og taarefuld hun satte Harpen hen;

Dy aldrig mere Trøst hun kunde finde,
Dy aldrig meer hun tørre Harpens Suld,
Dy nascerret Taaren maatte rinde,
Til Pigen Noe gjenfandt i tausjen Muld. —

Saa Mange kunde kun et sølsomt Hjerte;
Men Sjælens Helligdom udgrandske saa,
Lad kun dit Øye til og drøm, o! Smerte,
Med lukte Øyne du kun Lyset saae.